

Happy hooker

brengt ode aan haar ouders

We worden - als het goed is - gevormd, gevoed en gesteund door onze familie en naaste omgeving. Hoe zie jij dat, wil **journalist Nancy Ubert** weten. Ze spreekt met uiteenlopende mensen over het gezin, de familie en noem maar op. Vandaag vertelt happy hooker **Xavieria Hollander** over haar ouders.

Xavieria zit aan het sterfbed van haar moeder die oppert: 'Waarom schrijf je geen boek over ons, over mij en je vader. Maar dan zonder seks'. 'Dan wordt het wel een heel dun boekje en pappi is al zolang dood', luidt het antwoord. Tòch telt 'Kind af, een ode aan mijn ouders' (dat onlangs opnieuw werd uitgegeven) 400 pagina's. Er valt veel te vertellen over een Duits-Franse mannequin en een Nederlands-Joodse arts die samen een dochter kregen: Xavieria. 'Ik adoreerde mijn vader. Misschien was ik ergens ook wel verliefd op hem en zocht ik in mijn partners naar mijn vader. Philip, de man met wie ik nu al weer vijftien jaar heel gelukkig getrouwd ben, vind ik op mijn vader lijken.'

Van haar wilde ervaringen, zoals die staan beschreven in 'The Happy Hooker: My own story' heeft 'pappi' nooit veel geweten. 'Na zijn eerste hersenbloeding heeft hij nog negen jaar de ene na de andere beroerte gekregen. Mijn moeder verzorgde hem vol overgave. Een paar minuten voordat hij in 1973 overleed, werd ze platgespoten door de huisarts. Toen ze bijkwam was vader dood. 'Ik had hem in mijn armen willen laten sterven', verweet ze de dokter. 'Ik had hem eindelijk voor mezelf alleen.' Mijn vader was niet geboren voor de monogamie. Dat kleurde het huwelijk van mijn ouders en heb ik ook beschreven in 'Kind af'. Die titel is overigens verzonnen door de minnares die ik had in de tijd dat ik aan het boek werkte.'

Jappenkamp

Xavieria de Vries zag in Soerabaja het levenslicht. Haar vader Mick stond aan het hoofd van een ziekenhuis van die havenstad. Drie weken na haar

geboorte op 15 juni 1943 werd de familie geïnterneerd. 'Samen met mijn moeder Germaine de Vries-Schlütter zat ik een jappenkamp.'

In 'Kind af' beschrijft ze in een aantal hoofdstukken dat deel van haar familiegeschiedenis. Moeder en dochter waren in Tjideng terechtgekomen, waar de gewelddadige, onberekenbare en vooral labiele Japanse kapitein Kenichi Sonei de kampcommandant was. 'De man was echt *lunatic*. Met volle maan was hij volledig onvoorspelbaar en ontpopte hij zich tot de wreedste man van Java.' Zoals vele Nederlandse vrouwen en hun kinderen hebben Xavieria en haar moeder intens geleden. 'Omdat we dit jaar 75 jaar bevrijding vieren, vonden we het gepast het boek opnieuw uit te brengen.'

Het is hartverscheurend om te lezen hoe Germaine werd afgeranseld, omdat ze een zak suiker naar binnen wilde smokkelen in ruil voor een diamant die ze al die tijd verborgen wist te houden. Peuter Xavieria bezweek bijna aan dysenterie. Germaine wilde haar voeden. Ze werd op heterdaad betrapt door Sonei en werd zwaar mishandeld. Vervolgens werd Germaine in het lijkenhuis gegooid. Daar heeft ze weken gelegen. Uit het boek: 'Ik had mijn moeder horen gillen. (...) Ik kon niet begrijpen wat er gebeurde, maar ik wist wel dat het iets onvoorstelbaar verschrikkelijks was. Toen de minuten uren werden en de uren dagen, werd ik bevangen door de angst dat ik alleen was, zonder moeder, zonder iemand om voor me te zorgen, om me eten te geven of mijn tranen te drogen maar vooral om van me te houden.'

Uiteindelijk komt Germaine in de ziekenboeg terecht, waar ze iets opknapt om daarna met de moeder wanhoop terug te gaan naar de barak

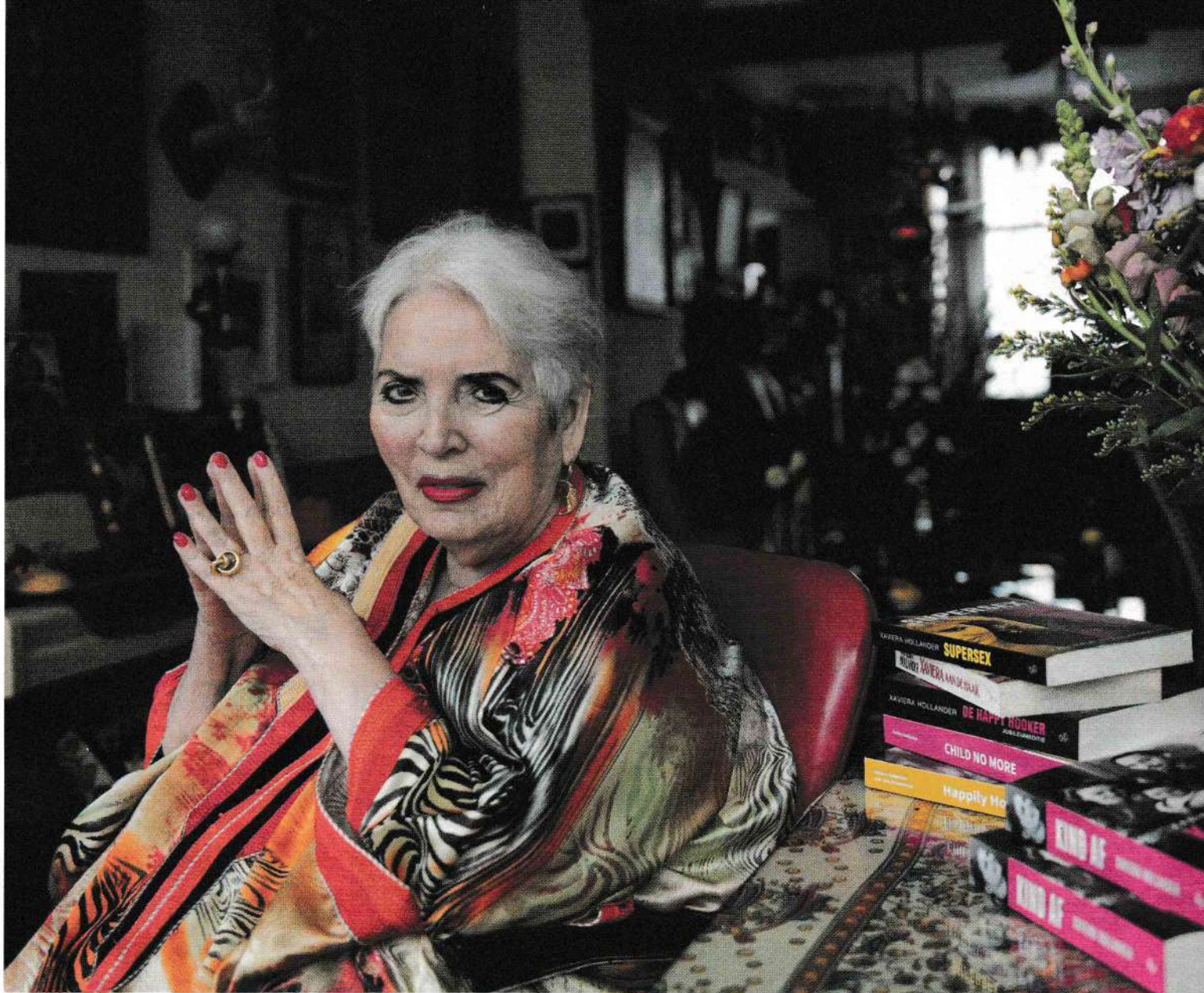
waar een peuter al die tijd op haar heeft gewacht. 'Na de oorlog hebben we in ons gezin nooit meer over alle verschrikkingen gesproken', vertelt Xavieria in haar villa in het Amsterdamse Oud-Zuid.

De huiskamer van het monumentale huis, dat ook dienst doet als bed & breakfast, is een volle toonkamer. Overal hangen schilderijen en foto's die herinneren aan het excentrieke - bijna grenzeloze - leven dat Xavieria heeft geleid. 'De menorahs hebben we maar weggehaald. Het antisemitisme neemt toe in Amsterdam; straks ligt er een steen door de ruit. Trouwens, de laatste tijd ben ik veel bezig met mijn Indische roots. Vind veel aansluiting bij andere vrouwen uit Indische families. Er is een band. We hoeven elkaar niets uit te leggen over de Japanse bezetting en de nasleep daarvan.'

Leeuwinnencomplex

'Na de oorlog gingen we in Amsterdam wonen. In mijn jeugd probeerde mijn moeder me kort te houden. Mijn vader toonde me de kunstzinnige kant van het leven. Elk weekeinde sprak hij in een andere taal met me. Frans, Duits, Engels. Vandaar dat ik zo goed vier talen spreek. Dat heeft me later goed geholpen bij de promotie van mijn boeken. Russisch heb ik nooit geleerd, maar 'The Happy Hooker' is wel in Rusland verschenen. Er zijn daar 300.000 exemplaren verkocht, maar daarvan heb ik nog nooit een roebel gezien. Had ik nou ook maar die taal leren spreken.'

'Maar goed, we hadden het over mijn vader. Een knappe man om te zien en bijzonder intelligent. Hij was echt niet in een vakje te stoppen. Hij was psychiater, maar werkte ook als algemeen arts. Hij werd al jong de boezemvriend van schrijver Simon Vestdijk die vreselijk leed onder zijn de-

pressies. Mijn vader wist hem daar dan weer uit te halen, al dan niet dankzij hypnose. Pappi had grote interesse in het occulte. Hij deed niet alleen aan hypnose, wat je met een beetje goede wil nog wel kunt accepteren van een psychiater, maar trad ook als medium op. Verder hield ik van zijn humor. Met mijn moeder viel niet veel te lachen. Bovendien had ze last van het leeuwinnencomplex. Dat zie je vaker bij vrouwen, die de verschrikkingen van een oorlogskamp hebben overleefd. Overbeschermend was ze, ik werd er haast gek van.”

„Uiteindelijk belandde ik in New York. Ik heb het dan over eind jaren zestig. Daar is het pas goed begonnen. Ik ben nooit vies van seks geweest. Toch ben ik nog vrij lang maagd gebleven. Tot ik bijna achttien was. Dat kwam door mijn moeder die me daarin ook kort probeerde te houden. 'Zorg dat je als maagd het huwelijk in gaat', hamerde ze keer op keer.”

„Toch experimenteerde ik als jonge meid. Ik deed alles, behalve neuken. In New York zijn de nachten wild en lang. Regelmatig belandde ik met een

leuke meneer in een hotelkamer. Daarna kreeg ik dan zijn visitekaartje. Eigenlijk was ik op zoek naar liefde.”

La petite mort

„Op een avond zat ik weer in zo'n single bar te wachten op 'mister good guy'. Komt er een attractieve vrouw naast me zitten die zegt: 'Honey, you're sitting on a gold mine. Your pussy. With what you give away, I earn my money'. Zo is het gekomen.”

Een jaar later runde ze haar eigen luxe bordeel. Nadat onder de naam Xaviera Hollander haar avonturen waren beschreven in 'The Happy Hooker' werd ze wereldberoemd. Ze schreef meer dan een dozijn boeken over haar opwindende leven. Kinderen heeft ze nooit gekregen. „In de tijd dat ik in Canada woonde, heb ik wel een buitenbaarmoederlijke zwangerschap gehad. Dat beschrijf ik ook in 'Kind af'. Ik had het kind gewild, maar dat ik kinderloos ben gebleven is totaal geen issue voor mij. Als ik een zoon had gekregen, was ik waarschijnlijk een leuke moeder geweest maar een dochter had het met

'Ik ben absoluut gefascineerd door de dood'

mij waarschijnlijk niet best getrouwd. Ik leef straks voort in mijn boeken dankzij mijn bijdrage aan de emancipatie van de vrouwelijke seksualiteit. Nu ze de zeventig is gepasseerd doet ze meer dan ooit aan de eindigheid van het leven. „Ik ben absoluut gefascineerd door de dood. Mijn hele leven al. In het Frans, de taal van de liefde, wijzen de woorden 'la petite mort' het orgasme. Zo heb ik dat ook gevoeld. Aan elke lekkere seksuele ervaring gaat een vlammeende begeerte vooraf. Als dat intense verlangen is bevredigd, houdt alles even op te bestaan.”

„Mijn beleving van seksualiteit heeft - denk ik - vooral van mijn vader gekregen. Aan de andere kant: ik houd van zowel mannen als vrouwen en mijn moeder is na de dood van mijn vader zo'n twintig jaar samen met een vrouw geweest. Ze leerde elkaar op een feestje bij mij thuis kennen. Onlangs heb ik ook van een vrouw afscheid moeten nemen. Nu even en ik ben zelf aan de beurt. Maar kan ik er gewoon naar verlangen.”

www.xavierahollander.com